

Duygu Tutulması

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Kasım 2018

Kiblemin mimarı, fevri bir rüzgârdan çıktım yola ve varmayı tehir ettiğim dönemeçlerde yok oldu sanrılarım...

Beyitler aşıyorum; kesik parmaklarında ömrün kayıp giden yıldızları asla da sorgulamıyorum ne de olsa asla bir yıldız olduğumu savunmadım.

Güneşin kör noktasında ya da ay tutulmasında oysaki yaşadığım duygu tutulması.

Mağlup geldiğim limanlarda hep atıfta bulundum içimdeki kaptana.

Sormayı lav ettim ve istimlâk ettim düşlerimi...

Dünden kopup gelen tüm parçaları sonsuzluğa fırlattım.

Bir kaside ya da bir gazel aslında yüreğin kozasında mimlenmiş sayısız bulgu.

Örtündüğüm masallar uçuyor aklımın iklimlerinde aslında içimdeki dantelli üzünçlerde rahmet yağıyor karlı omuzlarıma.

Bir laneti dillendiriyor evren.

Ve doğduğum gün çiçekler açıyor.

Zamanı utandırıyorum ben çünkü zamansız gidişlerimden en çok Yaratan bıkkın.

İçimdeki surelerde sıra dışı bir huzura düşüyor yolum oysaki huzurumu dün çalmışlardı.

Bir terennüm ismarladığımda sadece hüznün düşüyor payıma.

Mutluluk bir öğretmi mi de ben hep düşük notlar alıyorum ve payıma düşen ne ise biliyorum ki kimse bana paye vermeyecek.

Dolu yağıyor oysaki güneşle sevişiyordu yüreğim az evvel.

Rahmeti kucaklıyorum ve huzurun pençesinde doğurgan tabiatıma atıfta bulunuyor insanlık.

Doğduğum mu tek gerçek?

Doğurmaya asla yeltenmediğim mutsuz ve öksüz çocuklarım mı?

Kimi lanet yağdırıyor kimi hesapsızca sayıp sövüyor ve hala İlahi Aşkım kundaklanıyor. Öyle ya; herkes inancın ve aşkın da tek sahibi.

Oysaki her şeye vakıf İlahi Güç asla esirgemiyor benden çözümleri lakin evvelinde illa ki sorular ve sorunlar yağacak haneme.

Bir diri emsal.

Bir dingin gün.

Diri kelim.

Ölüyüm hâlbuki belki de hiç olmadığım kadar mutlu.

Payıma düşenlerin ihtiraslarına tanık iken içimdeki civcivli yangınların muhtırasını veriyorum.

Soyutlandığım insan izleklerinde ben bir karagülüm.

Kanımın donduğu aslında kanımın bile siyah olduğu.

Bir lanetim kendimce oysaki annemin nur yüzündeki o tebessümün tek kaynağım.

Yüzümden düşen bin parça lakin bir zamanlar güller açardı çehremde.

Yaşsızım.

Ama yasımla yaşlandığım da yadsıyamayacağım tek gerçek.

Mağdur ya da mazlum illa ki mümin.

Münafık reçetelerde tabi olunan gıybet ve nefret, ocağıma incir ağacı dikmeden çekip gitmeliyim.

Ait olduğum yer neresi ise belki de Yaratanın dinmeyen öfkesinden korktuğum için yeniden bir kez bile of, demeyeceğim tek gerçek.

Uyandıđımda haber verin bana, nedir dűş nedir gerçek?

Gözüm açık gördüğüm kâbusların sicilinde ben neye denk düşüyorsam hele ki ardışık sayılardan farkı olmayan acıların hezimetine uğradığım ilk günden beri neden uyandırmadınızsa...

Geç kaldığımı biliyorum ama telaş etmiyorum artık.

Yerim yurdum belli, Rabbim.

Vakti gelince haber ver.